LA MOARTEA
LUI
VASILE IASINSCHI

Comandant Legionar
Președintele Consiliului Legiunii

LA MOARTEA
LUI
VASILE IASINSCHI

Comandant Legionar
Preşedintele Consiliului Legiunii

NOEMBRIE 1978

Depósito legal: M. 5.166.—1979

Artes Gráficas Benzal - Virtudes, 7 - Madrid-3



VASILE IASINSCHI

17 Decembrie 1892 — 3 Noembrie 1978

BURLA — MADRID

Dragi Camarazi!

Cù nespusă tristețe și durere, anunțăm încetarea din viață a Comandatului Legionar VASILE IASINSCHI pe data de 3 Noiembrie a.cr., la orele 12,15 la Madrid-Aravaca, în Căminul Cultural Moța-Marin.

In sala de festivități a Căminului —ridicat prin hărnicia neobosită și prin truda lui continuă— a fost așezat sicriul, încadrat de numeroase coroane și buchete.

Preotul Protoiereu Vasile Boldeanu din Paris, Preotul Protoiereu D. Em. Popa din Freiburg-Germania și Preotul Anchidim Ușeriu din Washington — USA, au oficiat liturghia, urmată de slujba înmormântării în prezența profund îndureratei soții, Doamna Virginia și a unui număr impresionant de camarazi, prieteni și cunoscuții pe care dragostea ce i-o purtau D-lui Iasinschi i-a adunat, de aproape și de departe, pentru a-l conduce la locul de veșnică odihnă.

Purtat pe umerii camarazilor săi: Papanace, Apostolescu, Răuță, Indrieș, Perifan și Nagacevschi, Duminică 5 Noiembrie a.cr., orele 11,45 a părăsit pentru totdeauna locul pe care omul și legionarul Vasile Iasinschi «l-a sfințit».

Dintre participanți remarcăm:

din Italia: dl Constantin Papanace;

din Franța: dnii Ionel Eitel, Petre Indrieș cu Doamna, ing. Iancu Perifan și Ion Rotaru; din Germania: dnii Dr. Victor Apostolescu, Ing. Ernest Boiu, Constantin Nagacevschi, din Spania: dna Elena Beneyto, dna Stela Candeleanu, dl Ștefan Chendi, Ministrul Nicolae Dimitrescu, dl și dna Francisco Galea, dna Jeana Ghenea, dna Elena Ghibelsaco, dl și dna Vintilă Horia cu dra Cristina Horia, dl Mircea Izverniceanu, dl Cons-

tantin Lupescu, dna Maria Morariu, dl Lt. Mircea Neagu, dl Cpt. Nicolae Opriş, dna Teresa Ortega, dl şi dna Eraldo Pintori cu dra Letiţia Pintori, dl şi dna Traian Popescu, dl Chiril Popovici cu dna Maria Droc-Popovici, dl prof. Aurel Răuţă, dl şi dna Nicolae Şeitan, dl Nicolae Şerbănescu, dl Ştefănescu-Govora, dl şi dna ing. Petre Sorici, dl prof. George Uscătescu, dl şi dna Vasile Uscătescu cu dl Uscătescu, dl Enrique Ferrando cu studenţii care locuiesc la Cămin, Maice de la Coventul din Aravaca, şi numeroşi vecini.

Comandantul Legionar Vasile Iasinschi, angajat în lupta naţională românească încă de pe băncile şcolii, l-a urmat pe Căpitanul nostru şi Mişcarea lui cu fiece clipă din viaţa sa. A trecut prin toată gama suferinţelor legionare şi s'a bucurat şi de toate momentele de înălţare legionară. Fascinat de şcoala spirituală a Căpitanului, el a urmat-o şi a cultivat-o în toată severitatea ei devenind un adevărat «Patriarh» al virtuţilor legionare.

O evocare a nobilului luptător naţionalist, a legionarului cu toată dăruirea sufletească se va face pe larg cu altă ocazie.

Despărţirea noastră de Comandantul Legionar, Preşedintele Consiliului Legiunii, VASILE IASINSCHI, copleşeşte inimile noastre ale tuturora de durere. Viaţa lui, lupta lui însă trebuie să ne rămână mereu exemplu viu şi îndemn continuu pe drumul nostru greu legionar.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul!
Consiliul Conducător
al
Mişcării Legionare
Constantin Papanace
Nicolae Şeitan
Dr. Vasile Andrei

Redăm în paginile ce urmează Cuvântul rostit de dl Cdt. Leg. Constantin Papanace într'o şedinţă cu toate onorurile legionare ce i se cuveneau dlui Cdt. Leg. V. Iasinschi şi care a premers slujbei religioase, după cum şi Cuvântările ţinute în timpul acesteia de Protoiereii Vasile Boldeanu din Paris şi D. Em Popa din Freiburg —Germania, Preot Anchidim Uşeriu din Washington— USA, dl Eraldo Pintori, Nic. Şeitan.

C. PAPANACE:

Mi-a revenit dureroasa sarcină să rostesc în numele Mişcării Legionare cuvântarea de grea despărţire de Domnul Vasile Iasinschi, camaradul şi comandantul nostru iubit şi stimat.

Moartea Domnului Cdt. Vasile Iasinschi, a «Bădiei», cum îi spuneau cu mult drag camarazii, constituie o grea pierdere pentru Mişcarea Legionară. Contribuţia lui la mărturisirea şi propagarea crezului legionar, încă de la începutul acestei Mişcări naţionale de inspiraţie creştină, a fost impunătoare. O relevă Căpitanul în «Pentru Legionari». Scrie el:

> «In întreaga Bucovină, curentul şi organizaţia legionară creşteau sub buna şi priceputa comandă a vechiului şi distinsului naţionalist Vasile Iasinschi» (pág. 40).

Prin sinceritatea şi căldura sufletească cu care lua el contact cu oamenii în general şi cu legionarii în special, dl. Iasinschi însufleţea inimile. Căci legăturile pe care le făcea nu erau convenţionale. Ele izvorau din adâncul unei inimi sincere şi calde. Această impresie am avut-o din primul moment când l-am cunoscut la Jilava. Era în iarna lui 1934. Guvernul liberal, condus de I. G. Duca, deslănţuise sângeroasa prigoană împotriva Mişcării Legionare sau «Garda de Fier», cum era denumită pe atunci, deschizându-i un proces cu intenţia evidentă de o condamnare premeditată. Dar în acel timp sângeros persista încă —mai ales în armată simţul demnităţii şi al onoarei

ostăşeşti. Astfel, Curtea Marţială formată de ostaşi întegri ca generalii: Ignat, Constandache, Filip, Dona, Comărnescu, Procuror special gl. Petrovicescu, Comisar regal Hotineanu care aveau curajul să judece după conştiinţa lor, respingeau cu demnitate orice ingerinţă din afară şi nu s'au pretat la asemenea fapte incorecte, ca să nu spunem mârşave.

După sentinţa de achitare, Căpiatanul însoţit de camarazii implicaţi în acelaş proces, cum era cazul dlui Iasinschi, precum şi de avocaţii legionari care s'au ocupat de apărare, au plecat în pelerinaj la schitul de pe muntele Rarău, la «Pietrele Doamnei», unde Căpitanul avea obiceiul să meargă spre a se reculege şi mulţumi lui Dumnezeu că l-a ajutat să treacă teafăr prin atâtea şi atâtea primejdii mortale.

Astfel de clipe şi zile au fost poate cele mai fericite din viaţa zbuciumată a dlui Iasinschi. Când am fost închişi la Buchenwald şi apoi la Dachau, răscoleam adesea din fundul amintirilor spre a evada din monotonia îngustelor celule, cu porţi masive de stejar şi mici frestruici, cu geamuri opace şi vopsite. In felul acesta se putea împiedica orice vedere în curtea împrejmuită cu ziduri înalte şi masive presărate cu cioburi de sticlă, înfipte în tencuiala de ciment armat.

Toate aceste amintiri din vremurile grele pe care le-am străbătut împreună capătă, în aceste momente de eternă despărţire, o intensitate mai mare. Numai speranţa radiată de credinţa creştină, pe care ne-a dăruit-o Mântuitorul, o poate atenua.

Cu aceasta, în momentul marei despărţiri îi spunem dlui Iasinschi

«SĂ-ŢI FIE ŢĂRÂNA UŞOARA»

aşteptând învierea prin Mântuitorul Isus Hristos «a cărui împărăţie nu va avea sfârşit».

PROTOIEREU VASILE BOLDEANU:

Iubiți credinciosi,

Am săvârșit Sfânta Liturghie în acest Cămin ridicat în amintirea lui Moța și Marin si apoi am oficiat slujba înmormântării pentru cel care a fost cu noi în această viață trecătoare, pentru cel care va fi cu noi, la Invierea Neamului Românesc, pentru Vasile Iasinschi.

Despre Vasile Iasinschi orice s'ar spune, nu poate să întreacă ceia ce spune însăși numele lui, numele de Vasile Iasinschi, nume intrat cu vrednicie în Istoria poporului român.

Un neam nu trăește prin gloata poporului, ci prin cei care simt și trăesc contactul cu morții, deoarece senzația contactului cu morții dă omului viziunea vieții de după moarte, dă simțul răspunderii și mai mult, îi dă omului tăria și puterea respectării angajamentului la faptă de valoare națională.

Cazul Vasile Iasinschi aș putea spune, caz unic în felul lui, cazul de-a trăi peste 40 de ani, de zile, fără nici o întrerupere, în contact, public cunoscut, în contact cu două suflete de morți, în contact cu Moța și Marin. Un contact contactat și păstrat cu jurământ.

Il văd pe Vasile Iasinschi, care mi-a rămas puternic săpat, îl văd așa. Era la începutul anului 1937, eram în trenul mortuar, care aducea din Spania pe Moța și Marin, îi aducea în Țară, în două sicrie.

Trenul a cutreerat Țara din Nordul Bucovinei, Moldova, Ardealul, Oltenia si Muntenia, la București. In fiecare gară mică sau mare, în timpul zilei, ca și în timpul nopții, trenul se

oprea 5-10 minute, iar în orașele mari, mai mult. In gară o mare de popor, bătrâni, tineri, copii de școală, începând cu copii de școală primară, îngenunchi cu lumânări aprinse așteptau trenul cu Moța și Marin.

In ușa vagonului în care erau cele două sicrie, apărea svelt cum a fost toată viața, Vasile Iasinschi îmbrăcat în cămașă verde, cu brațul întins spre cer, cu o voce de tulnic häulind peste dealuri și câmpii, Vasile Iasinschi lua legământul celor sosiți în calea trenului, legământul «că nu vom uita jertfa lui Moța și Marin și că vom continua lupta lor pentru Neam și Țară». Și dela poala trenului mortuar, Vasile Iasinschi culegea, din Nordul Bucovinei până la București, culegea legământul: «Ne legăm, jurăm, vom lupta pentru Neam și Țară».

Cei bătrâni, din 1937, care se legau cu jurământ, la îndemnul lui Vasile Iasinschi, au murit. Cei tineri însă, mai cu seamă copii de-atunci, sunt oameni mari și se prea poate să fie mari și ca simțire românească, acеștia vor afla, că Vasile Iasinschi, care le lua legământul, în 1937, a păstrat cu sfințenie legământul până când a închis ochii și i-s'au încrucișat mâinele pe piept.

Vasile Iasinschi pleacă însă dintre noi cu o dorință neîmplinită.

Ultima scrisoare, pe care mi-a trimis-o Bădia Vasile Iasinschi, o scrisoare testamentară se închee cu: «fă părinte Vasile, fă ceva pentru înfrățirea dintre noi, Românii, ca să se realizeze o înjghebare de Comunitate ortodoxă românească, cu o ridicare de biserică ortodoxă română, aici la Madrid, întru pomenirea tuturor morților, unii pornind din Spania spre Țara românească, alții, venind din Țara Românească spre Spania, toți jertfind pentru Neamul și Țara Românească.

M'am străduit pentru ridicarea Caminului Moța și Marin, ca sa servească drept loc de pornire pentru o biserică ortodoxă română, în Spania, la Madrid. Inchei scrisoare, a scria Bădia Vasile Iasinschi, o închei plângând; fă ceva părinte Vasile pentru înfrățire românească.»

Și cum Vasile Iasinschi a fost Consilier Eparhial al Epis-

copiei Ortodoxe Române din Europa Occidentală cu sediul la biserica română din Paris, aducem salutul Consiliului Eparhial și asigurarea: Bădie Vasile Iasinschi mergi liniștit spre Lumea drepților. Ți-ai făcut datoria cu prisosință, cât ai fost în viață, cum nimeni altul, dintre cei care rămân în urmă. Promitem că vom face totul pentru înfrățire și așezare de temelie bisericească ortodoxă, de tradiție românească, aici în Spania, la Madrid. Nu te vom uita, te vom pomeni și te vom da ca exemplu tineretului, exemplu de bun creștin, de bun român, exemplu de Om de omenie. Să-ți fie țărâna ușoară, Amin.

PREOT ANCHIDIM USERIU:

Mult întristată Leliță și Doamnă Virginia, Cucernicilor Părinți și îndurerată asistență.

Am venit din Washington, capitala Statelor Unite în calitatea mea de paroh al Căminului Cultural Moța Marin și membru al Asociației Culturale Moța Marin, după cum și în calitatea mea de duhovnic a celui ce astăzi ne părăsește pentru totdeauna.

Eu am crescut în spirit românesc lângă bădița Vasile Iasinschi. Pe mine mă leagă de el primi mei ani de luptă națională. Nimeni din exilul nostru de aici nu a fost în casa dlor din Rădăuți, unde eu am fost în compania lui Costică Biciagă, în anul 1934. Iar de atunci au trecut anii.

In tabere pe Rarău, la Storojineț pe moșia baronului Neagoe Flondor, care era sub comanda băditței Vasile.

A venit refugiul care ne-a împrăștiat peste tot pământul și după decenii, studentul de atunci vine să-i regăsească pe soții Iasinschi aducându-le binecuvântarea de preot în acest locaș care este fructul strădaniilor lor dealungul celor 25 de ani.

Ca să caracterizăm personalitatea bădiței Vasile Iasinschi ar fi multe de spus și nici n'aș vrea să repet cele spuse înaintea mea.

Iată cum el singur se caracterizează când scrie:

«Legiunea Arhanghelul Mihail s'a ivit în fața Altarului și este legată de veșnicia Lui; ea rămâne să fie, pe cât încă nu este, Școală Legionară și Oaste Spirituală. Ea cuprinde prin

selecțiune pe omul de credință, pe omul de caracter și pe omul de cultură.»

Grigore Nandriș, învățat român, care dorea crearea unui partid politic în exilul românesc, iată ce scrie la data de 24 Septembrie 1948, din Londra:

«Scrisoarea lui Iasinschi e un impresionant testament spiritual. Un document de noblețã sufletească, de o consecuență totală. Mărturia lui Iasinschi e religioasă mai mult decât politică și așa a fost și Mișcarea din care face parte.»

Când trenul care aducea sicriele lui Moța și Marin a ajuns în gara de graniță cu Polonia, Grigore Ghica Vodă, Comandantul Legionar Vasile Iasinschi a primit însărcinarea dela Căpitan să ia dealungul traseului ce va fi parcurs, jurământul Moța Marin:

«Jur în fața lui Dumnezeu,
In fața jertfei voastre sfinte pentru Cristos și Legiune
Să rup din mine bucuriile pământești
Să mă smulg din dragostea pământească
Și pentru învierea neamului meu, în orice clipă, să stau gata de moarte.»

Și a ținut Vasile Iasinschi acest legământ timp de 40 de ani, până în acest moment când se duce în Legiunea Căpitanului de dincolo.

Pe lângă crucile grele, care le-au încovoiat spinările, au mai avut soții Iasinschi de purtat crucea singurului lor copil, care de 29 de ani nu mai știe nimic de părintii lui. Vremurile învolburate și răutatea omenească l-au dus până acolo ca să-și părăsească părinții, care țineau la el, ca orice părinți, ca la ochii din cap. Aceasta a fost cea mai grea cruce dusă de Vasile și Virginia Iasinschi. Dumnezeu însă, care toate le rânduește, le-a rânduit mulți copii, mai bătrâni decât Dan, însă care țin la dlor poate mai mult decât el.

Să nu fiți îngrijată Doamnă Virginia căci noi suntem crescuți în școala Căpitanului și rămânem aceeași cum ne-ați cunoscut cu 40 de ani în urmă. D-voastră rămâneți în grija noastră. D-voastră faceți parte din sufletul, din grija și din dragostea noastră. Fiți liniștită, aveți încredere în noi și-n Dumnezeu, în care credem toți și care le rânduește toate după voia lui cea sfântă.

Despărțirea aceasta este firească. La toți ne vine timpul și capătul nesfârșit al vremii. La unii mai degrabă, la alții mai târziu.

Bădița Vasile a fost totuși unul din cei binecuvântați de Dumnezeu în zile. Este și ultimul stegar al Căpitanului. Ar fi să fie ultimul Bădița Radu Mironovici pe care însă nu-l mai socotim neștiind nimica de el. Dumnezeu numai, știe dacă mai trăește și în ce condiții.

Cu acestea, petrecându-l pe bădița Vasile spre drumul eternității, ne cresc îndatoririle noastre față de tot ce a visat el și față de toată curățenia lui sufletească ce trebue să ne rămână ca o icoană în sufletele noastre: a traiului în modestie și a renunțării la preocupările acestei vieți, așa precum îl vedem că se duce astăzi.

Domnul să-i binecuvinteze cărările spre limanul cel lin în eternitate.

Amin!

Eraldo Pintori:

Mult regretate Domnule Iasinschi.

Când în îndepărtata toamnă a anului 1940, ca Ministru al Muncii și al Sănătății primeai pentru o chestiune de serviciu, fără niciun fast, cu o extremă sensibilitate, neobișnuită până atunci pe un tânăr și neînsemnat funcționar al Legației Italiei din București, nu puteam bănui că mulți ani mai târziu și după atâtea vicisitudini, se va lega între noi pe pământul ospitalier al Spaniei o adâncă prietenie ajunsă până aproape la înfrățire, care mă obligă, deși emoția mă copleșește să adaog la sentimentele înduioșetoare ale camarazilor Dtale politici, un special cuvânt de despărțire din partea mea și a familiei, și a prietenilor care în afară de orice politică au găsit în Dta un mare creștin, un model de corectitudine, un suflet nobil, un om excepțional care a întipărit în toți care te-au cunoscut un exemplu de urmat pentru toată viața. Ai dovedit calități rare de negăsit în aceste timpuri de extrem egoism, și toți putem spune fără teamă de dezmințire că Vasile Iasinschi ia cu el o veche epocă, care din păcate nu se va mai întoarce.

Te-am regăsit în împrejurări grele, dar întotdeauna liniștit, senin, plin de atenție deosebită față de toți acei care te apropiau, casa ta veșnic deschisă cu tradiționala ospitalitate românească știind să renunțe la tot pentru a primi cu căldură pe acei care îți călcau pragul, dând mult la orice oră, fără a cere nimic în schimb. Te-am văzut, deși te simțeai greu în ultimul timp, colindând spitalele pentru a aduce un cuvânt de alinare acelora, printre care și eu, erau în suferință. Te-am

văzut strecurându-te printre mormintele Românilor presărând flori cu ochii înlăcrămați și cu buzele rostind rugăciuni pentru acei care te-au precedat.

Cine la urmărit în acest ultim calvar al vieții poate mărturisi toată grandoarea acestui om, care nn avea alt gând decât acela față de țara lui, față de Rădăuții lui dragi. Chiar în clipele când suferința îl copleșea, când nu mai reușea prin cuvinte să-și exprime dorințele, în ochii lui se putea totuși citi o finețe deosebită, un calm impresionant, o expresie de recunoștință față de acel ce îi era aproape.

Recunoștința acesta însă ți-o datorăm noi iubite Iasinschi, noi care am fost onorați de prietenia Dtale, noi care prin Dta am înțeles prea bine adevăratul sens al prieteniei, noi care prin Dta am învățat să iubim și mai mult România, țara pe care Dta ai sfințit-o cu abnegație, cu dragoste și cu sacrificiu.

Țara Dtale este departe, dar prezentă prin acest Cămin, căruia i-ai dat toată inima Dtale, prezentă prin acei care azi te plâng și care îți promit că nu te vor uita și care te vor purta în suflete și te vor păstra ca un scump exemplu de dragoste, de altruism și de prietenie.

In fața rămășițelor Dtale s'au rugat Atotputernicului reprezentanții religiilor catolice și ortodoxe veniți de departe, cu dânșii se unesc prietenii Dtale catolici și ortodoxi, Români și ne Români, toți înfrățiți prin acelaș crez față de Dumnezeu, Tatăl comun, cu încrederea în splendoarea reînvierii, după calvarul aceastei vieți trecătoare.

Cu aceste sentimente ne închinăm respectuoși în fața resturilor Dtale asigurând pe iubita Doamnă Virginia de toată dragostea noastră și de toată aprecierea pentru eroica abnegație dusă până la sacrificiu pentruca suferința Dtale pământească să-ți fie mai ușoară.

Să-ți fie țărâna ușoară și pe noi să ne ajute Dumnezeu să te ținem prezent în inimile noastre.

Eraldo Pintori

NICOLAE ȘEITAN:

La 3 Noembrie 1978, Vineri, la orele 12,15 minute s'a stins ca o lumânare Vasile Iasinschi, Președintele Consiliului Legiunii.

A plecat dintre noi la vârsta de 86 de ani.

Țin să evidențiez câteva date din viața acestei mari personalități legionare. S'a născut la 17 Decembrie 1892 în comuna Burla din județul Rădăuți.

Incă depe băncile școlii, ca elev al liceului din Rădăuți, a fost contra introducerii uniformei în acel liceu de către autoritățile școlare; se urmărea înlăturarea costumului național. Și a izbutit.

Ca student a trecut frontiera vechiului regat dând frâu liber nerăbdării lui de a cunoaște Țara și de a se uni cu frații lui liberi.

Aparținea unei generații deosebit de sensibilă la problemele neamului. O generație care s'a ridicat într'o Bucovină de sub ocupație străină și parte din Nordul țării. Această sensibilitate îl scotea pe elevul și mai târziu studentul Vasile Iasinschi mereu în primele rânduri.

N'a uitat niciodată Bucovina lui dragă, acest colț de țară amenințat de invazia jidovească.

In timpul războiului de reîntregire a fost președintele voluntarilor Români bucovineni și s'a înrolat în armata română.

A urmat apoi studiile Facultății de Farmacie din Iași, înțelegând prin aceasta să se dedice unei profesiuni cu misiune sacră pentru sănătatea Neamului, profesiune acaparată atunci exclusiv de evrei.

In 1920, la Iași se va întâlni cu Căpitanul pe primele baricade ale luptei contra infiltrării comunismului în țara noastră, molimă care amenința tineretul românesc.

A condus Societatea de cultură din Cernăuți.

In anul 1931 Căpitanul aproba intrarea lui Vasile Iasinschi în Legiune. Atunci a primit și *Crucea Verde.*

Se ocupă apoi cu organizarea județului Rădăuți, în cadrul Legiunii.

In 1933 ia parte activă în Bucovina la lupta electorală angajată de Căpitan pe toată țara.

La 10 Decembrie 1933 este arestat și face parte din lotul fruntașilor Mișcării judecat și achitat de Tribunalul militar din București.

In vara anului 1934, în tabăra de pe Rarău a fost înaintat de Căpitan la gradul de Comandant Legionar și numit șef al taberei de muncă ajutat de Radu Mironovici.

In 1935 este numit șef de regiune peste 5 județe ale Bucovinei plus Botoșani, Dorohoi și Hotin ocupându-se intens de organizarea lor, pe care le va împânzi cu numeroase tabere de muncă legionare.

Vasile Iasinschi este una din acele figuri rare ale Mișcării Legionare de o frumusețe sufletească unică.

Și-a consacrat viața Legiunii până în ultima clipă.

Când Căpitanul primea la Ghica Vodă sicriele lui Moța și Marin, l-a însărcinat pe comandantul legionar Vasile Iasinschi să ia jurământul legionărimii din țară cutremurată de marea jertfă. Și acest jurământ suna astfel:

«Legionari ascultă comanda la mine:
Jur în fața lui Dumnezeu,
In fața jertfei voastre sfinte pentru Cristos și Legiune,
Să rup din mine bucuriile pământești,
Să mă smulg din dragostea pământească,
Și pentru Invierea neamului meu,
In orice clipă,
Să stau gata de moarte.
Jur...»

In prigoana din 1938-1940 a fost internat în lagărele dela Ciuc și Vaslui.

In scurta guvernare din 1940-1941 a fost Ministrul Sănătății și Ocrotirilor Sociale și al Muncii.

Din 1941-1944 a fost internat în lagărele Berckenbrük, Buchenwald și Dachau.

După terminarea războiului este închis de aliați în lagărul dela Gladbach, unde reușește să scoată Mișcarea de sub acuzarea tribunalului internațional.

In 1947 se stabilește în Spania, unde redactează gazeta *Libertatea*, iar în anul 1954, în amintirea eroilor Moța și Marin pune piatra fundamentală a acestui Cămin construit sub directa lui supraveghere ajutat de soția dânsului Doamna Virginia.

Ce vreți mai logic, mai firesc, mai coerent, decât această realizare aici în refugiu, după cataclisme suferite de țară și Legiune, decât acest edificiu, ctitorie a lui pe pământul Spaniei, unde cădeau doi legionari dintre cei mai buni pentru Cristos și Legiune.

Aspirațiile și gândurile sale bogăția credinței în Mișcarea Căpitanului, l-a dus mereu pe primele metereze ale cetății legionare, mereu mai mândră, mereu mai promițătoare pentru viitorul românesc.

El este la baza Legiunii, cetate a inimii și a vrerilor românești, o viață de abnegație și de fidelitate pentru Căpitan și Legiune.

Prin aportul lui la Mișcare, el este unul dintre legionarii care a atins dimensiunea de membru fondator.

Viața lui ce ia contact cu transcendentul va fi pentru noi exemplu de dăruire, de îndemn pentru toți cei ce încearcă un moment de slăbiciune, pentru toți cei ce ar putea greși față de Neam și Legiune.

Vom simți lipsa lui în aceste vremuri de dezorientare, când legionarul ostenește să treacă mlaștina desnădejdii.

Il vom avea mereu prezent în mintea și inima noastră.

Iar Dv Doamnă, nedespărțită de dânsul în toate clipele

—și la bine și la greu— Dv care ați îndurat cot la cot cu dânsul atâta din calvarul legionar, n'ați pierdut credința și ați rămas mereu fidelă legionarului Vasile Iasinschi.

Dv care ați veghiat și ați împărtășit tot greul cu răbdare stoică, ați sacrificat totul pentru a-i alina suferințele.

Alături de dânsul, ați dat din viața Dv pentru a ridica acest edificiu măreț, expresia spiritului constructiv legionar și pe care refugiul legionar îl privește cu orgoliu.

Noi ne înclinăm în fața Dv cu tot respectul și cu toată recunoștința ce Vă purtăm.

Comandantului Legionar, Vasile Iasinschi îi dorim odihnă în pace și-i zicem: Trăiască Legiunea și Căpitanul!

aşi la bine şi la greu. De care aţi îndurat cot la cot cu dânsul acum din calvarul legionar, n'aţi pierdut credinţa şi aţi rămas mereu fideli legionarului Vasile Iasinschi.

De care aţi vegheat şi aţi împărtăşit tot gândul cu răbdare eroică; aţi sacrificat totul pentru ad alina suferinţele.

Alături de dânsul, aţi dat din viaţa Dv pentru a ridica acest edificiu măreţ, expresia spiritului constructiv legionar şi pe care întregul Legionar îl priveşte cu orgoliu.

Noi ne închinăm în faţa Dv. cu tot respectul şi cu toată recunoştinţa ce Vă purtăm.

Comandantului Legionar, Vasile Iasinschi îi dorim odihnă în pace şi aceeaşi Frăţească Legiunii şi Căpitanului!